ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ

ΤΟΥ GUSTAVE KAHN

Ο ΤΥΦΛΟΣ ΒΕΔΟΥΪΝΟΣ

ΝΥΧΤΩΝΕ....

— Παῖξε μας τίποτε, γέρο! εἶπε ὁ λοχίας τῶν ζουάβων στὸν τυφλὸ ποὺ εἶχε φωνάξει στὴν παρέα του, στὸ ἀράπικο ἐκεῖνο καφενεῖο τῆς Μπαριταριᾶς.

Ὁ γέρο τυφλὸς ἄρχισε νὰ παίζῃ μὲ τὸ αὐτοσχέδιο ὄργανό του μιὰ θλιβερὴ μελωδία, πολὺ ἀργή. Ἔπειτα ἡ μελωδία ἔγινε σιγά—σιγὰ πιὸ γοργή, ἡ δοξαριὲς γρήγορες καὶ τρεμουλιαστὲς καὶ τότε ὅλα τὰ κελαδήματα τῶν πουλιῶν βγῆκαν μέσα ἀπ' τὶς χορδὲς τοῦ ὀργάνου του, ἀπὸ τῆς καρδερίνας μέχρι τοῦ ἀηδονιοῦ. Τέλος σταμάτησε κι' ἀναστέναξε :

— Μαμπρουκά! Μαμπρουκά!...

— Ἂν ὁ γέρο Ἀχμὲτ ἤθελε νὰ σᾶς διηγηθῇ γιὰ τὴν Μαμπρουκά, εἶπε ἕνας σπαχής, ποὺ πλησίασε ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὴν παρέα τῶν ζουάβων, θ' ἀκούγατε μιὰ πολὺ ὄμορφη ἱστορία.

— Μαμπρουκά! Μαμπρουκά! ἐπανελάμβανε κλαψιάρικα ὁ τυφλός, σάμπως νὰ καλοῦσε μιὰ μακρυνὴ ὕπαρξι.

— Διηγήσου μας τὴν ἱστορία σου, γέρο, εἶπε τότε ὁ λοχίας. Τὰ παιδιὰ ἐδῶ εἶνε ὅλα καλὰ καὶ θὰ σ' ἀκούσουν μὲ ἡσυχία.

Καὶ ὁ τυφλὸς ἄρχισε νὰ διηγεῖται τὴν παρακάτω ἱστορία :

Τὸν καιρὸ ἐκεῖνο, ὁ Ἀχμὲτ πλανιότανε στὴν κοιλάδα, παίζοντας τὸ φλάουτό του. Εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ «ντουάρ» του, ἀποζητῶντας τὴν τύχη του. Ἐρχότανε ἀπὸ τὶς ὀάσεις τοῦ Νότου, καὶ πήγαινε πρὸς τὸ Βοριά, πρὸς τὶς πολιτεῖες. Παντοῦ, ἀπ' ὅπου περνοῦσε, εὐχαριστοῦσε μὲ τὰ τραγούδια του ἐκείνους ποὺ τοῦ ἔδιναν τὴν πεντάρα τους καὶ ἀπομιμοῦνταν τὸ κελάδημα ὅλων τῶν πουλιῶν, ὅπως τὸ εἶχε μάθει ἀπὸ παιδὶ ἀκόμα. Ἔτσι ἔφτασε στὴν ἄσπρη τὴ Μεχεντιά. Μιὰ μέρα, καθὼς ἀναπαυόταν ξαπλωμένος στὴν ψάθα του, κάτω ἀπὸ κάτι ψηλοὺς τοίχους, ἄκουσε μιὰ φωνὴ ποὺ τὸν φώναξε :

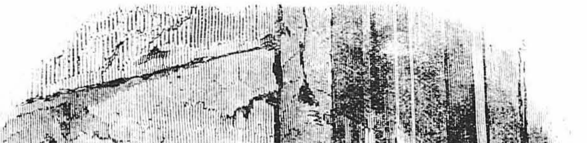

—Αἴ, σύ, νέε μουσικέ, παῖξε τὸ φλάουτό σου, ἔλεγε ἡ φωνή...

«— Αἴ, σύ! νέε μουσικέ, παῖξε τὸ φλάουτό σου καὶ σφύριξε τὸ κελάδημα τοῦ ἀηδονιοῦ. Νά, πάρε αὐτό!

«Ἕνας ἀσημένιος παρᾶς ἔπεσε στὰ πόδια μου καὶ ἔπαιξα καὶ σφύριξα. Ἔπειτα μοῦ φάνηκε πὼς μὲ καλοῦσε μιὰ γλυκειὰ φωνή:

«— Τραγουδιστή, ἔλα 'π' ἐδῶ!

«— Ἀπὸ ποῦ, ὄμορφη κυρά μου; εἶπα γιατὶ ὁ τοῖχος ὀρθωνότανε ψηλὸς ἀνάμεσα σὲ μένα καὶ στὴ νέα, ποὺ μὲ καλοῦσε.

«— Προχώρησε καμμιὰ πενηνταριὰ βήματα δεξιὰ καὶ θὰ βρῇς τὸν τρόπο νὰ πηδήσῃς κοντά μου, μοῦ ἀποκρίθηκε ἡ ἴδια γλυκειὰ φωνή.

«Ἐγὼ ὑπάκουσα. Προχώρησα καὶ βρῆκα ἕνα σωρὸ πέτρες. Σκαρφάλωσα ἐπάνω στὸν τοῖχο καὶ ἀπὸ κεῖ πήδησα μέσα σ' ἕνα κιόσκι. Μιὰ γυναῖκα παρουσιάστηκε τότε μπροστά μου καὶ μοῦ εἶπε :

«— Κύτταξε τὴ Μαμπρουκά, ποὺ μαγεύτηκε ἀπ' τὸ τραγοῦδι σου.

«Κι' ἐγὼ τότε τὴν κύτταξα θαμπωμένος. Πέταξε χάμω ἕνα ἄσπρο μπουρνοῦζι ποὺ φοροῦσε καὶ μοῦ φανερώθηκε μισόγυμνη καὶ στολισμένη μὲ μαργαριτάρια. Μοῦ ἅπλωσε τὰ χέρια της κι' ἐνῶ ἔπεσα μπροστά της, στὰ γόνατα...

«Ἔσβυσε τότε τὰ δαδιὰ καὶ τὰ καντήλια καὶ ἐζήσαμε μαζὺ τὶς ὧρες τῆς ἀγάπης. Σὲ μιὰ στιγμὴ ὡστόσο μοῦ φάνηκε πὼς ἄκουσα ἀπ' ἔξω κάτι φωνὲς ποὺ φώναζαν: «Μαμπρουκά! Μαμπρουκά!» καὶ ὅτι κάποιος χτυποῦσε τὴν πόρτα τοῦ κιοσκιοῦ. Μὰ ἴσως νὰ ἦταν ὄνειρο αὐτό, γιατὶ δὲν ἤξερα πειὰ ἂν ζοῦσα ἢ ἂν ὀνειρευόμουνα...

«Κοντὰ τὴν αὐγή, ἡ νέα μοῦ εἶπε :

«— Φύγε τώρα! Δὲν πρέπει νὰ σὲ βροῦν ἐδῶ. Μὰ θὰ ξαναγυρίσῃς πάλι τὸ βράδυ. Πρόσεξε τὸ δρόμο ποὺ θ' ἀκολουθήσῃς καὶ μὴν πῇς κανενὸς τίποτε γιὰ μένα!

«Ἔφυγα καὶ ξαναγύρισα τὸ βράδυ. Κι' αὐτὸ κράτησε ἔτσι μέρες ὁλόκληρες, ποὺ ἀπόμειναν τὰ διαμάντια τῆς ζωῆς μου!

«Ἡ Μαμπρουκὰ ἦταν γυναῖκα ἐλεύθερη. Εἶχε πολλὲς ἀγάπες στὴ ζωή της κι' ὅλοι σ' ὅσους εἶχε χαρίσει τὰ χάδια της, τὴν ἐλάτρευαν, γιατὶ ἦταν πολὺ ὄμορφη. Εἶπα : ἡ Μαμπρουκὰ ἦταν πολὺ ὄμορφη καὶ τὴν ἀγαποῦσαν πολύ.

«Ἕνα βράδυ, καθὼς τοιμαζόμουνα νὰ πηδήσω στὸ κιόσκι της, κάποιος μὲ χτύπησε ξαφνικὰ στὸ κεφάλι. Ρίχτηκα ἀμέσως πρὸς τὰ πίσω, μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ἔννοιωσα νὰ με κρατοῦν γερὰ χεροπόδαρα. Συγχρόνως ἄκουσα μιὰ φωνὴ νὰ μοῦ λέῃ :

«— Ἔχεις ἀκόμα καιρὸ νὰ κυττάξῃς... Κύττα!...

«Καὶ τότε κάποιος ὄρθωσε μπρός μου ἕνα ἀναμμένο δαδὶ κι' ἀντίκρυσα μὲ τρόμο ἕνα κομμένο κεφάλι! Τὸ κεφάλι αὐτὸ τὸ ἤξερα καλά. Εἶχε τὴ λαξευτὴ μύτη καὶ τὰ μάγουλα καὶ τὰ μάτια, κλειστὰ —ἀλλοίμονο!— σὰν σὲ μιὰ στιγμὴ ἀγάπης, τῆς Μαμπρουκά! Προσπάθησα νὰ ξεφύγω ἀπ' τὰ χέρια ποὺ μὲ κρατοῦσαν σφιχτά, ὅταν ἔννοιωσα μιὰ φλόγα κι' ἕναν πόνο στὸ κεφάλι, κι' ἔπεσα λιπόθυμος.

«Πότε ξαναῆρθα στὰ λογικά μου; Ποῦ σκουντουφλοῦσα; Σὲ ποιὲς πέτρες χτυποῦσα; Στὸ τέλος μοῦ φάνηκε πὼς πλανιόμουν ἀνάμεσα σ' ἕνα πλῆθος. Καὶ μέσα σ' αὐτὸ τὸ πλῆθος, κάποιος μοῦ ψιθύρισε στ' αὐτί :

«— Ὁ ἥλιος τὰ καίει τὰ μάτια, Ἀχμέτ. Καὶ σὺ δὲν ἔπρεπε νὰ κυττάξῃς τόσο πολὺ τὴν Μαμπρουκά!

«Κατάλαβα τότε τὴ δυστυχία μου, κατάλαβα καὶ γιατὶ ἦταν πάντα νύχτα γύρω μου. Κατάλαβα ὅτι μοῦ εἶχαν βγάλει τὰ μάτια!... Ἔβαλα μιὰ κραυγὴ λύπης κι' ἀποζήτησα νὰ πιάσω ἐκεῖνον ποὺ μοῦ εἶχε μιλήσει ἔτσι. Μὰ εὐθὺς ἀμέσως ἄκουσα ἀγριεμένες φωνές :

«— Τί θέλει αὐτὸς ὁ σκύλος καὶ πιάνει τὸ μπουρνοῦζι τοῦ Μανσούρ; Βάρε τον, Μανσούρ, δός του!...

Καὶ μ' ἐδίωξαν μὲ μπαστουνιές... Ἐβάδιζα καὶ μὲ χτυποῦσαν, ἔτρεχα καὶ μὲ χτυποῦσαν πάντα. Ἀπομακρύνθηκα ὅσο μποροῦσα γρηγορώτερα. Τί μποροῦσε νὰ κάνῃ ἑνὸς πλουσίου ἕνας φτωχὸς ζητιᾶνος;

«Ἀπὸ τότε περιπλανήθηκα χρόνια ὁλόκληρα καὶ περιπλανιέμαι ἀκόμα... Ζητιανεύω, κι' ἀποζητῶ μέσα στὸ τραγοῦδι μου τὶς παληὲς ἀξέχαστες ὧρες... Μαμπρουκά! Μαμπρουκά!».

. . . .

Οἱ ζουάβοι εἶχαν ἀκούσει μὲ συγκίνησι τὴν ἱστορία τοῦ γέρο τυφλοῦ. Τοῦ δώσανε, ποτῆρι ἐπάνω στὸ ποτῆρι, νὰ πιῇ κι' ὁ τυφλὸς τοὺς εὐχαριστοῦσε, ἀναστέναζε καὶ βογγοῦσε, ὥς ποὺ ἀποκοιμήθηκε....

GUSTAVE KAHN

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ
ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Τὰ προτερήματα τοῦ ἀνθρώπου, ἀντιθέτως πρὸς τὰ ἐμπορεύματα, χάνουν τὴν ἀξία τους ὅταν ἐπιδεικνύωνται.

Ζιραρντὲν

Τὰ παιδιὰ εἶνε μικροὶ ἄντρες. Οἱ ἄντρες εἶνε μεγάλα παιδιά.

Ντεσάμ

Γιὰ νὰ χτίσῃ κανεὶς ἕνα ἀνάκτορο, χρειάζονται θησαυροί. Γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴ θέσι του στὸν παράδεισο, τοῦ ἀρκεῖ κάποτε μιὰ δεκάρα.

Ἐρατροὺ

Ἡ ἐλπίδα εἶνε ὁ ὕπνος τῶν ξύπνιων.

Μυσσὲ

Ὁ σκοπὸς τοῦ πλούτου εἶνε ἡ ἀγαθοεργία.

Διονύσιος ὁ Πρεσβύτερος

Ἡ Κυριακὴ εἶνε ἡμέρα τοῦ Κυρίου, ἀλλὰ καὶ ἡμέρα τοῦ ἀνθρώπου.

Λέων ΙΓ΄.

Ὑπάρχουν τρεῖς κατηγορίες καλλιτεχνῶν. Ἐκεῖνοι ποὺ ἐργάζονται κανονικά, ἐκεῖνοι ποὺ κοπιάζουν στὴν ἐργασία τους καὶ ἐκεῖνοι ποὺ σπεύδουν, ἀλλὰ μένουν πάντοτε τελευταῖοι.

Οὐΐσλερ

Γιὰ τὰ μάτια τοῦ νοῦ δὲν ὑπάρχει τίποτε κακό.

Τολστόϊ